

En Nil i el fantasma que espantava les fulles

La nit de Halloween, en Nil va sortir al carrer amb una capa verda i una llanterna en forma de lluna. Les cases lluien carbasses, teranyines de cotó i ratpenats de cartolina. Quan va arribar a la plaça, va veure una cosa ben curiosa: les fulles s'aixecaven soles i corrien en cercles.

—Buuu! —va sonar una veueta.

Darrere la font va aparèixer un fantasma menut i transparent. Es deia Bruc. Havia practicat tota la setmana per fer un gran ensurt, però només aconseguia espantar les fulles. Els gats el miraven sense immutar-se, els fanals no parpellejaven i els infants pensaven que era una decoració.

—Soc el pitjor fantasma del món —va sospirar.

En Nil es va asseure al seu costat.

—Potser encara no has descobert per a què serveix el teu poder.

De sobte, una ventada forta va escampar una muntanya de fulles per l'entrada de la plaça. Les rodes d'una cadira van quedar encallades i els músics no podien fer passar els instruments. La festa estava a

punt de començar.

En Nil va tenir una idea. Va demanar a Bruc que fes el seu millor «buuu». El fantasma va respirar fondo i va cridar amb totes les forces. Les fulles van saltar, van formar una espiral i es van apartar fins a dibuixar un camí net. Després, seguint els gestos d'en Nil, Bruc les va convertir en un drac taronja, un vaixell groc i una enorme papallona vermella.

La gent va aplaudir. Bruc, sorprès, va fer una volta a l'aire i va crear una pluja de fulles que no tocava ningú, però brillava sota els fanals.

—No espanto gaire —va dir—, però sé fer ballar la tardor.

Aquella nit, el fantasma va dirigir la primera Dansa de les Fulles del poble. En Nil marcava el ritme amb la llanterna i els infants seguien les figures que apareixien a terra.

Quan la festa es va acabar, Bruc ja no volia ser com els fantasmes dels llibres. Havia trobat una manera pròpia de fer màgia. I cada Halloween tornava a la plaça, no per fer por, sinó per recordar a tothom que un talent pot semblar petit fins que troba el lloc on fa falta.